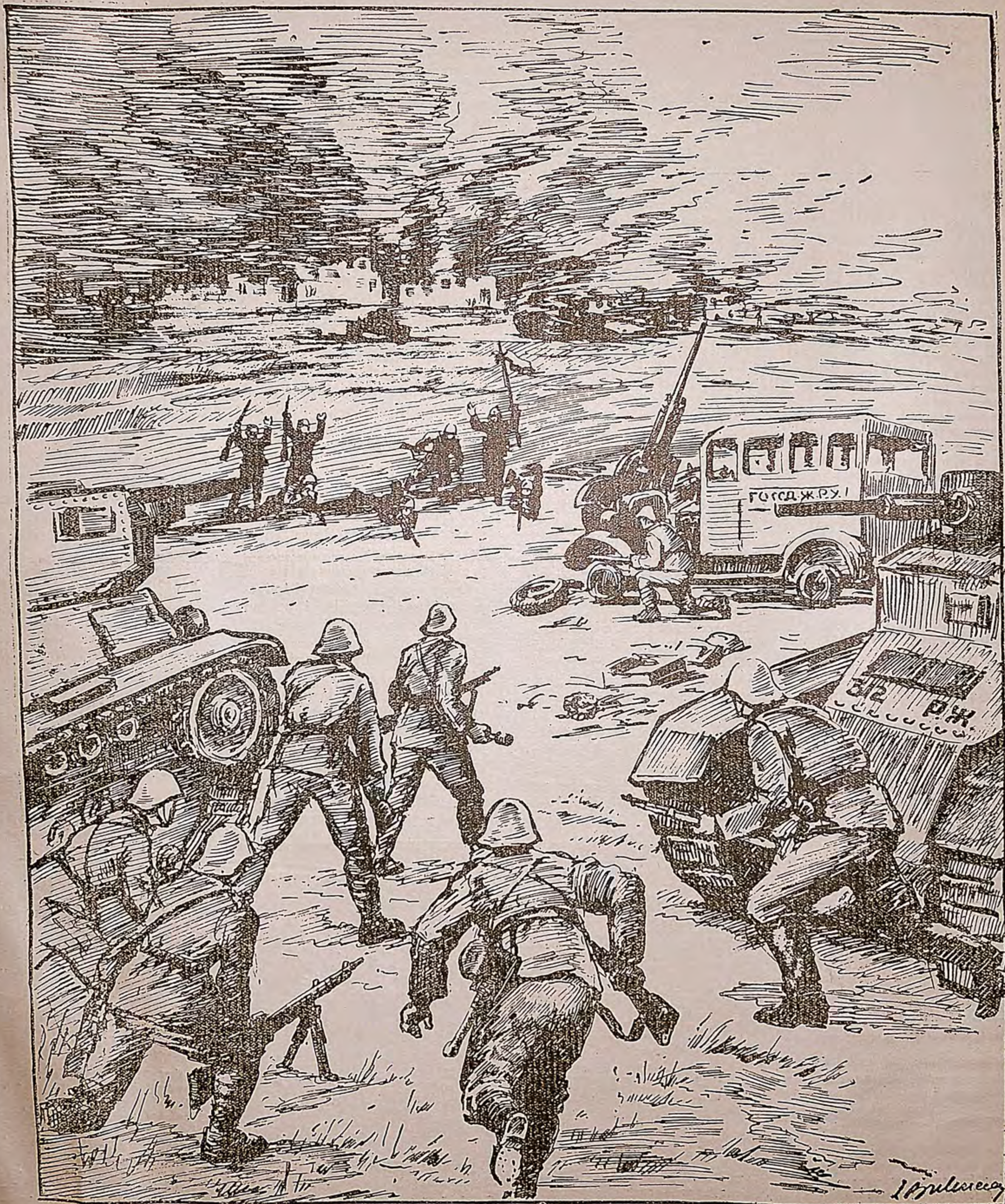
SENTINELA

ANUL III, Nr. 43
11 Octomvrie 1942

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 – Bucureşti
TELEFON: 3.96.62

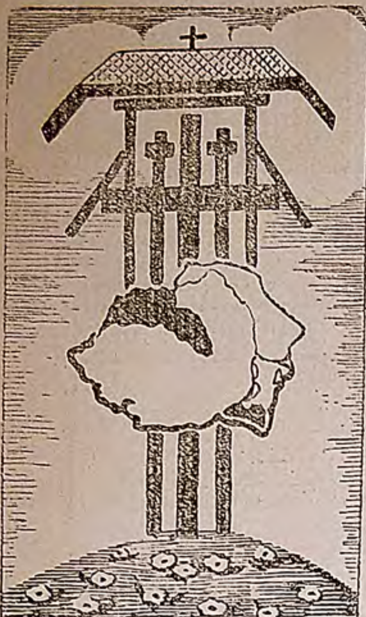

Atacurile dorobanţilor români sunt încununate de izbândă

Luptele de pe Volga şi în Caucaz sunt în plină desfăşurare. Trupele germane şi române urmăresc pas cu pas orice rezistenţă bolşevică. Cu toată apărarea desnădăjduită a inamicului, la Stalingrad împresurarea germano-română devine tot mai crâncenă, strângând pe sovietici ca într'un cleşte de fier. In partea de Nord opunerea inamicului slăbeşte din zi în zi, iar cuiburile de viperă se prăbuşesc unul câte unul.

Numeroase forţe germano-române atacă pe sovietici, val după val, câştigând mereu teren în ciuda svârcolirilor bolşevice.

„SENTINELA"

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul ţării şi în veşnicia Neamului Românesc.
2. Port în suflet icoana României adevărate şi jur să-mi jertfesc vieaţa pentru hotarele ei.
3. Indeplinesc ordinele fără şovăire şi nu mă 'nfricoşează nici primejdia, nici trufia duşmanului.
4. Urăsc de moarte: minciuna, hoţia, trădarea, fiindcă ele înjosesc şi necinstesc pe ostaşi.
5. Iubesc camarazii; ei sunt ca şi mine chezăşia libertăţii ţării, ostaşi bravi în războiu şi lucrători harnici în uzine şi ogoare, în timp de pace.
Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

Un brav roşior

Căpitanul Moldoveanu Gheorghe dintr'un brav regiment de roşiori s'a născut în anul 1903 în Ploieşti.

A rămas orfan în urma războiului trecut, el însuşi luând parte la acel războiu în calitate de cercetaş. A urmat apoi cursul secundar la Liceul Matei Basarab şi, mai târziu, la Liceul Militar din Chişinău.

Acţiunea încununată de izbândă a Armatei noastre în ultimele luni ne înfăţişează Regimentul de Roşiori, din care făcea parte căpitanul Moldoveanu, într'una din cele mai grele şi mai frumoase misiuni. Dela 17 la 22 August, căpitanul Moldoveanu luptă zi şi noapte pe linia I de luptă, pe care o comandă. Căzând doi dintre comandanţii escadroanelor în subordine, în plin foc, trece în fruntea oamenilor şi luptă cu înverşunare. La fel se comportă în urma căderii camaradului său, viteazul căpitan Pătrăşescu Cornel, în ziua de 20 August.

A doua zi, la atacul dat asupra localităţii Kurtchanskaja, printr'o acţiune fulgerătoare, plină de iniţiativă, de spirit de jertfă, salvează dintr'o situaţie foarte grea un alt regiment de roşiori şi determină căderea satului. Raportează la radio succesul numai în clipa când localitatea este complet curăţită de trupele duşmane.

In ziua de 22 August, numai cu o mână de oameni, cucereşte cota 202, cel mai important punct pentru apărarea Temriukului, punct pe care îl apără cu dârzenie împotriva numeroaselor contraatacuri bolşevice. Temriukul a fost cucerit apoi cu multă uşurinţă.

A căzut, în plină luptă, în ziua de 23 August.

Pretutindeni a întreprins acţiuni vijelioase, înzestrat cu un curaj aproape legendar. A fost propus pentru decorarea post-mortem cu ordinul Mihai-Viteazul.

Noile îndrumări în administraţia Ţării

Cuvântarea rostită de d-l profesor Mihai Antonescu, vicepreşedintele Consiliului de Miniştri, cu prilejul deschiderii cursurilor administrative dela Ministerul Afacerilor Interne, conţine părţi importante şi strălucite învăţăminte în legătură cu noile reguli introduse în administraţia ţării.

Vederile înnoitoare introduse în administraţie, dela venirea la cârma Statului a guvernului d-lui Mareşal Ion Antonescu, au dat rezultate atât de bune, încât este lucru sigur că şi tot ceea ce guvernul va face, de aci înainte, în desăvârşirea operei de reorganizare administrativă, va avea pentru neam aceleaşi efecte binefăcătoare, ajungându-se astfel la o serioasă îmbunătăţire a situaţiei obşteşti în toate domeniile de activitate.

E de reţinut grija deosebită cu care d-l prim-ministru a stăruit pentru a se da toată atenţia cuvenită satisfacerii nevoilor fiecărui cetăţean, fără ca nimeni să uite, însă, fie măcar o clipă, că suntem şi rămânem, cu toţii, în slujba nevoilor ţării în războiu.

„Desigur—a spus primul-ministru — interesul naţional şi ordinea socială nu trebue să fie robite sau sdruncinate de jocul intereselor individuale. Dar avem datoria ca să asigurăm ordinea naţională şi liniştea socială prin satisfacerea intereselor individuale, luând măsuri practice şi rezemând pe câteva pârghii realiste şi simple toată activitatea noastră“.

In această ordine de idei o deosebită atenţie trebue dată hotărârii guvernului de a spori salariile funcţionarilor publici şi de a asigura o cât mai bună aprovizionare a acestora.

„Azi vă anunţ că în foarte scurtă vreme guvernul Mareşalului Antonescu va aduce sporirea salariilor funcţionarilor publici“, a spus d-l prof. Mihai Antonescu.

D-l prim-ministru a adăugat, lămurind mai departe:

Dacă am spori salariile oricât de mult, dar cursa preţurilor pentru articolele de îmbrăcăminte şi aprovizionare ar continua, oricât am spori lefurile, acestea nu ar servi funcţionarilor publici.

De aceea, pentru a stabiliza preţurile, mai ales în această perioadă de toamnă, pentru a opri cursa lor şi pentru a satisface efectiv nevoile de viaţă ale funcţionarilor publici, odată cu sporirea salariului, noi organizăm şi aprovizionările, pentru ca ajutorarea funcţionarilor şi aprovizionarea lor să fie efectivă“.

Rezultă din cele de mai sus strădania guvernului de a da clasei salariaţilor publici un sprijin bine organizat în scopul ca sprijinul acesta să dea rezultate îndelungi şi cu efecte bune pentru salariaţii Statului.

Măsura, pusă în legătură cu celelalte măsuri de înlesnire a aprovizionărilor, e menită să îndepărteze multe din neajunsurile de până acum, rezultate al stărilor excepţionale ce nu apasă numai asupra noastră, ci aproape asupra tuturor popoarelor din lume.

D-l prim-ministru a spus că guvernul va avea aceeaşi grije şi faţă de clasa muncitoare care va fi ajutată, organizându-se centre de aprovizionare pe întreprinderi şi pe regiuni industriale.

O mare grijă a arătat d-l vicepreşedinte al Consiliului pentru organizarea muncilor agricole.

De asemenea a dat o deosebită atenţie invalizilor, orfanilor şi văduvelor de războiu.

Ocrotirea ce se va da va fi dela caz la caz, după un recensământ bine întocmit, pe baza căruia toţi cei care au luptat pentru ţară, rămânând invalizi, precum şi urmaşii celor care s'au jertfit eroic, să fie luaţi sub aripa ocrotitoare a ţării.

La Stalingrad

La Stalingrad bubuie tunul de-o lună
Şi moartea pluteşte peste fiecare din noi;
Gloanţele şueră năprasnic peste stepă
Şi fiece lucru miroase a războ.

Tot câmpul răsună de foşnet de tancuri
Şi Stuka 'n picaj răscoleşte pământul;
Prin ceaţă şi flăcări, prin fum şi pârjoluri
Trec cavalerii Crucii ca vântul.

Soldaţii pornesc fantome spre forturi
Şi cad cazemate sub trăsnet de bombe;
Asalturi trec şanţuri în freamăt de gloanţe
Şi praful se'nalţă în urmă în trombe.

Se sfarămă templul Satanii mereu
Şi Christ se ridică, măreţ, peste sate;
Unde ieri a'nflorit păcatul vremelnic
Azi creşte, ca holda, Iisus peste toate.

Malurile zărilor roşii se surpă
Şi-azurul îşi lasă cortina pe stepe;
Pe-aceste colhozuri şi haturi imense
O altă poveste de azi va începe.

PETRE PAULESCU

Bravii noştri

Bravii ostaşi români, care au luat drumul greu al luptei pentru împlinirea fruntariilor Patriei, nu vor să se odihnească până ce hoardele bolşevice nu vor fi definitiv nimicite.

Iată, dintre sutele de cazuri de arzătoare dorinţă de întoarcere pe frontul sfânt, cererile a doi bravi ostaşi, cu rănile neînchise încă:

Domnului
Mareşal Ion Antonescu,
Conducătorul Statului Român

„Subsemnatul caporal Popa Dumitrache, ctg 1934, din Regimentul... Artilerie Câmp, rănit în luptele din bazinul Donețului în ziua de 22 Iunie 1942, fiind în concediu medical 60 zile şi expirându-mi concediul la data de 4 Octomvrie, cu cel mai înalt şi profund respect şi cu cea mai mare dragoste, vă rog să plec iarăşi pe front în Regimentul .. Artilerie Grea-Moto, care este pe front, având toată dragostea de-a lupta alături de cei şapte fraţi pe care îi am pe front.

„Rezultatul rog comunicaţi-l: Strada Oradea Nr. 3, Galaţi (Const. Popa).

Iată şi cererea vrednicului dorobanţ, la fel de hotărîtă:

Domnule Mareşal,

„Subsemnatul invalid din Războiul actual, Matei M. Marin, ctg. 1939, din Regimentul .... Dorobanţi, Com. Voineasa-Mare, jud. Romanaţi, cu respect vin în faţa Domniei-Voastre, rugându-vă sârguitor a mă încadra într'o unitate de infanterie pentru a lupta din nou pe front.

„Domnule Mareşal, am părăsit Spitalul de 4 luni şi astăzi mă simt sănătos şi pot din nou să-mi măsor puterile cu cei ce au uitat de Dumnezeu; acesta este glasul inimii care mă îndeamnă.

„Nu mai pot să-mi regăsesc fericirea decât acolo unde bubue tunul şi trosnesc oasele, acolo departe sunt purtat mereu în vise şi în luptă. Infigând tricolorul nostru scump pe culmile victoriilor, sunt dornic de o nouă luptă spre a aduce celor ai mei o nouă viaţă.

„Inchei, Domnule Mareşal, cu gândul că focul inimii mele va fi răcorit în vâltoarea unei lupte care să aducă o victorie şi prin aceasta idealul României să fie împlinit.

„Să trăţi, Domnule Mareşal,

Invalid de Războiu Matei Marin''.

Alături de cei şapte fraţi la luptă — ca în povestirile care ne-au zbuciumat copilăria aprig — iată drumul aspru, dar glorios, al istoriei noastre, pe care s'a plămădit Neamul.

In zbor năvalnic spre culmile victoriei, pentru izbânda neşovăitoare a culorilor Patriei, ne-a răsărit în sânge zestrea străbună a veacurilor de nesdruncinat românism, iureşul potopitor, strălucirile orbitoare ale unui eroism ce nu se lasă nici înfrânt, nici întrecut.

Pe falnicile izbucniri de suflet ale lui Popa Dumitrache, ale lui Matei Marin, ale fraţilor lor din câmpiile de bătae şi de pe întinsele plaiuri ale doinei româneşti, pe vrednicia şi curajul lor creştin şi ostăşesc, îşi înfiripă Patria tezaurul de virtute şi dreptate, cu care va înfrunta însorită valurile vremilor viitoare.

Undeva pe țărmul Mării Negre

Zilele trecute trenul m'a furat încetișor din învălmășeala Capitalei și m'a debarcat în zi de sărbătoare undeva pe țărmul mării.

Am nimerit o zi frumoasă din această minunată toamnă. Soarele din plaiurile dobrogene își dădea silința să fie cât mai cald, cât mai prietenos, parcă vroind înadins să-i ducem mai viu dorul la iarnă.

Nu cred să mai fie în altă parte a lumii o toamnă atât de duioasă, o priveliște atât de fermecătoare ca pe țărmul mării noastre. Aerul era potolit, iar marea, mai albastră ca de obiceiu, își trimetea în cadență către țărm sulurile de spumă ale talazurilor, parcă atunci își tundea cu hărnicie turmele de valuri, trimițând lâna albă către țărm.

Departe în zare, câteva vapoare își fumau fără grijă luleaua, împrăștiind în văzduh fumul prin coșurile scunde. Erau vasele noastre de războiu și ale aliaților, care patrulează zi și noapte, alungând spre locuri nevăzute flota bolșevică rămasă fără azil. Deasupra, două hidroavioane românești dădeau târcoale, sforăind ca bondarii în căutarea unui vas inamic pentru vânat. Zădarnică trudă, căci de mult bravii noștri marinari nu mai au norocul să zărească nici un bot de navă sovietică.

Mi-am lăsat pașii să mă ducă în neștire pe țărm, admirând culorile toamnei care pune din belșug pulberea de rugină pe copaci și pe lanurile de porumb și floarea soarelui.

De odată am dat peste un post de supraveghere, ieșit ca din pământ. Câțiva ostași erau la teorie. Un gradat le citea ceva dintr'o gazetă, iar ceilalți ascultau atenți. Apropiindu-mă mai bine am văzut cu bucurie că revista era chiar „Sentinela" noastră.

Vă puteți închipui cu cât drag am intrat în vorbă cu acești bravi ostași răsăriți pe neașteptate din tranșeea bine ascunsă.

— Sunt sergentul Ion Ailincăi, s'a recomandat șeful acelui post. Stăm aici de strajă pe coasta mării, a adăugat el, privind cu ochi vulturești în zarea nesfârșită a apelor.

Pe fața lui, ca și a celorlalți, soarele mării pusese pecetea de bronz a statuelor. El, moldovanul, cioban din Munții Neamțului, care poate niciodată nu văzuse marea, era acum mândru că stă de pază la țărmul Mării Negre.

Răsufla larg și vorbea răspicat, sigur de sine, parcă toată marea era a lui.

Și-avea dreptate sergentul Ailincăi să fie mândru, pentrucă datorită lui și camarazilor înșirați dealungul coastei nici un bolșevic n'a îndrăznit vreodată să puie piciorul pe țărm. Noaptea, reflectorul lui Ailincăi l-ar orbi imediat, iar ziua țeava armei sale l-ar trimite pradă delfinilor.

Mă duc departe cu gândul, și încetul cu încetul mă simt și eu cuprins de siguranța sergentului, de româneasca lui mândrie. Cât vezi cu ochii, hăt departe, pe coasta Mării Negre, până în Caucaz, flăcăii noștri: Ailincăi, Amărinii, Ailenei, Apetrei și atâția alții stau neadormiți de strajă. Rând pe rând camarazii lor au luat Odesa, Sevastopol, Kerci și astăzi sunt pe cale de-a cuceri ultimele porturi din Caucaz.

Au dreptate acești ostași să fie mândri, pentrucă dela începutul războiului, lumea întreagă vorbește de ei, punându-i pe același plan în vitejie cu ostașii germani, cei mai buni luptători de astăzi.

Oamenii din afară abea acum ne descoperă însușirile, dar noi știm că de veacuri am stat aici de strajă la poarta Europei, apărându-ne pământul și cu el cultura și civilizația europeană.

Munții ne-au fost leagăn, iar marea prilej de luptă și de visare spre alte zări. Războiul ce îl ducem astăzi nu este decât o dreaptă izbucnire din pieptul neamului, după umilințele pe nedrept îndurate, o sete a poporului român de a se ridica în aceste vremuri mari pe culmea ce i se cuvine.

Am recunoscut în sergentul Ailincăi dârzenia de totdeauna a țăranului român, în care porunca neamului își cere dreptul la vieață și la istorie. Eroismul lui este crescut din legea pământului și sufletul strămoșilor și nu va fi împăcat decât atunci când țara îi va fi așezată în hotarele străbune.

... Se lăsa amurgul când m'am despărțit de bravii veghetori ai mării. Aș fi vrut să-i strâng pe toți acești ostași la piept, ca o recunoștință a Patriei pentru paza lor credincioasă.

După câtiva pași, am mai întors odată capul. Făptura voinică a sergentului apărea uriașă pe țărm și așa cum se profila în zare am deslușit atunci statura vitează a străbunului legionar roman, care acum o mie de ani stătuse și el de pază tot la țărmul Mării Negre.

I. VALERIAN

Post românesc de pază pe malul apei

Icoane eroice din epopeea Crimeei

Mitralierele au amuțit, s'au stins și ecourile detunăturilor... Deasupra Sevastopolului cucerit, stindardele române și germane flutură în zorile dimineții, sub azurul nămiezii colinele scrutează Marea cu orbitele de besnă ale cazematelor, până mai ieri stropite cu jerbe de sânge. Nimic nu mai amintește, prin livezi și câmpii, cumplitul corp-la-corp al isbânditorilor cu moartea... Doar ici și colo, pe câte o cușmă de deal, crucile răzlețe ale mormintelor mai amintesc drumețului că meleagurile Crimeei au rămas străjuite de sfintele umbre...

...Colo, s'au năpustit să biruie ostașii batalionului de infanterie ușoară ai maiorului Pănoiu, cel care după ce cucerea faimosul Bastion II, implânta el însuși stindardul românesc pe fortul măgurii...

In aceeași zi, și chiar în același atac, un caporal dintr'un regiment de infanterie, grav rănit la cucerirea unei fortificații, mai găsea totuși puterea să scrie pe zidul lăuntric al cazematei:

„Această cazemată a fost cucerită de grupa caporalului Gavriloiu"...

...Și iată animându-și din fiecare ungher de pământ noi instantanee de epopee... Sunt bateriile artileriei de munte ale colonelului Niță Rusu, care-și doarme somnul vecinicei odihne la Salan Koj. Și iată iarăși semețele siluete ale Vânătorilor de Munte, cei din compania locotenentului Bârgu Anghel, năpustiți să asalteze temuta „Căpățână de zahăr" peste râpele minate, printre rețelele de sârmă flancate de branduri și mitraliere... Ofițerul — iată — s'a prăbușit, rănit în plămânul stâng, deasupra inimii... Cu sângele podidindu-l pe gură, locotenentul Bârgu Anghel refuză să se lase evacuat, conducându-și mai departe, prin semne, unitatea... In fața unei alte cazemate, cade rănit din nou, și nu se lasă evacuat decât când simte că-și pierde cunoștința, tot pierzând sângele...

In atacul din ziua de 11 Iunie, un caporal din regimentul gorjan de infanterie rămâne grav rănit între linii... Abea după 48 ore poate fi ridicat de acolo, și încet readus în simțiri... In clipa când își regăsește graiul, primele sale cuvinte sunt: „Domnul căpitan mai trăește ? A scăpat dom'locotenent ?... Dar atacul nostru, a reușit?"...

...Și iată-ne strămutați acum printre eroii sacrificați, ale căror icoane stărue să domine în prestigioasa apoteoză a victoriei... Din același regiment de gorjeni, al diviziei de infanterie, iată ivindu-se în ziua de 13 Iunie comandantul unei companii de mitraliere: căpitanul Catrinaru Sergiu. A văzut la stânga sectorului său un batalion de asalt țintuit sub focul aprig al inamicului; își alcătuește în pripă o grupă de luptă, și pornește spre a degaja acest batalion. Inamicul, atacat pieziș, începe să dea înapoi...

Dar în vreme ce batalionul își reia isbânditor salturile de apropiere, căpitanul erou Sergiu Catrinaru cade secerat de un snop de mitralieră...

Comandă de companie avea și sublocotenentul *Dan* Aurel, în momentul când primea ordinul să trimită la atacul unei cazemate unul din plutoanele sale de vânători de munte. Fiind vorba de străpungerea unei rezistențe care bloca înaintarea batalionului, tânărul ofițer preferă să ia asupra-și această temută cinste. In locul unui ofițer subaltern pornește deci cu plutonul... Cucerește cazemata în locul acestui camarad, dar tot în locul lui moare ca un erou de legendară baladă.

Prin jertfa acestor sublimi ostași — unii cu epoleți auriți, cei mai mulți cu modeste galoane de lână — s'a cucerit întreaga peninsulă de pe care oștirile româno-germane s'au revărsat peste văile Kubanului... Pentru mormintele proaspete ale eroilor din batalioanele de cremene, vântul largului trimite în fiecare amurg miresmele boschetelor de pe litoralul unde Marea Românească își cântă milenara ei elegie...

Este tăcere pe linia satului... Liniștea rămase stăpână peste coline... Din gurile de besnă ale cazematelor — posomorâte ca niște adevărate arcade ale morții — întunericul se furișează peste frunzișuri, stingând azurul în tonuri cenușii de armură... Nu sunt nopțile dezolate ale Niprului, nici singurătățile stepelor dela miazănoapte. Pe grinzile firmamentului — în emerita neclintire — s'a aprins pojar de astre, jar de cucernice făclii... Curând se înalță și secera lunii, dar luminile argintii de pe ape nu întârzie muta șezătoare a umbrelor. Sunt sentinelele de mâine ale destinului românesc, sunt cei pentru vecie promovați în garda stindardelor. S'au strâns după grai, sunt numai ai noștri... Camarazi dispăruți de alaltăiori și de ieri, cei care nu au avut răgazul să ajungă prea departe pe cărarea de unde nu se mai trimit nici chemări nici mesagii... Vânători și dorobanți de prin Gorj și Prahova, Făgăraș și Muscel, urcând cândva zâmbitori spre parânguri și clăbucete, coborând odinioară dinspre stânele poienelor cu „floarea Reginei" între buze... Și sdraveni flăcăi dela șes, plugari porniți spre holde la ora când ciocârliile tremură din aripi, pe loc, în înaltul slavei...

...Pentru ei toți, în nopțile calde ale Crimeei, își deapănă privighetorile inspiratele broderii ale trilurilor... Dimineața, — cu zorile ei purpurii, — risipește murmurul și destăinuirile nopții... Șoaptele umbrelor au amuțit... Pe falezele țărmurilor, învingătorii pregătesc uneltele viitoarelor biruințe. Marinari de pe vedete, dorobanți și vânători de munte, pionieri și roșiori, grămădiți acolo pentru cucerirea trofeelor din Kuban...

Slt. ION DIMITRESCU

O gustare în timp de răgaz

Spre Stalingrad

In sfârșit, după ceasuri de stepă, vedem dintr'odată și Stalingradul și Volga. Deasupra unei mări de acoperișuri joase de lemn, se înalță un siloz gigantic ca o catedrală. Am părăsit dunele nisipoase. Mașina înaintează cu greu pe calea ferată care e utilizată drept șosea. Focul de artilerie și de arme automate e intens.

Deoarece frontul e și la Sud de oraș, unde se luptă Românii care stăvilesc contraatacurile inamicului și la Est, dealungul și dincolo de Volga, și la Nord unde un cartier mai rezistă, și la Vest unde se găsesc cazemate necucerite, focurile pornesc din toate părțile. Un violent bombardament din avioane ne oprește la intrarea orașului aproape un sfert de oră.

Șrapnelele germane și sovietice fac pete negre pe cerul albastru și adânc de toamnă, brăzdat de dungile întunecoase de fum ale incendiilor.

Părăsim automobilul nostru lângă zidurile ruinate ale unui spital. Urcăm un deal care fusese transformat într'o adevărată cetate cu cazemate și poziții de artilerie. Bombele Stukas-urilor și tragerea precisă a artileriei germane, au răscolit pământul, incendiind adăposturile, sfărâmând tunurile și omorând pe apărători. Cadavre arse de focul proiectilelor sau groaznic mutilate de explozii se văd prin tranșee, pe cărări, prin stufișuri.

Tot înaintând, ajungem pe o coamă de deal. Orașul se prezintă deabea atuncia în toată întinderea lui. Așezat pe 4 coline, sau mai bine zis terase despărțite de râpe adânci, el coboară în străzi paralele spre Volga, dealungul căreia se întinde pe o lungime de 40 km cu toate suburbiile sale. In lumina de după amiaz se zărește fiecare amănunt. La picioarele înălțimei pe care suntem încep cartierele caselor de lemn. Ele înconjoară umil centrul trufaș și masiv, aglomerație de cazărmi, fabrici, școli, administrații și spitale. Brutalele arhitecturi primesc lumina din plin, pe când restul orașului e șters de norii de praf și de fum. Numai această acropolă comunistă iese în evidență deasupra Volgei. Ne părăsim observatorul și începem a coborî spre centru, acolo unde de două zile nu încetează larma luptei.

Femei suie spre casele lor, ducând apă. Ele trec nepăsătoare, parcă nici n'ar țiui gloanțele. Trecem prin cartiere în care doar sobele și coșurile stau în picioare ici colea, ridicole și fără sens. Câțiva bătrâni răscolesc cenușa caselor arse. Intâlnim posturi de mitralieră și de tunuri anticar, care stau de veghe. Servanții lor cu privirea ațintită înspre inamic, nici nu se văd trecând. Ofițerul unui tanc ne indică aproximativ linia de foc. Nu departe de noi, dincolo de o râpă zărim prin binoclu într'un bloc de case sovieticii stând la pândă. Dincolo de drum un grup de pionieri germani se apropie, defilați de niște ruine.

Coborâm mai departe printr'un cimitir părăsit, până ajungem la o biserică transformată în uzină, lângă care un pâlc de partizani, făcuți prizonieri în timpul nopții, ne privesc îngroziți. Santinelele care-i păzesc nu-i scapă o clipă din vedere. Soldați trec ducând camarazi răniți la un post de prim ajutor, instalat într'un beciu. Tancuri se furișează prin străzi, zguduind pământul. Inaintăm într'un nor de praf până la rambleul căii ferate, care duce spre front. Gloanțele lovesc stăruitor în jurul nostru zidurile și gardurile.

Ajungem prin salturi până la un post înaintat german. La capătul străzii, la 200 de metri a isbucnit un incendiu. Acolo sunt rușii. Suntem la răscrucea a două mari artere. Mitralierele și tunurile anticar sunt camuflate prin dărâmături. Focul armelor automate nu mai încetează.

Rămânem cu camarazii noștri germani timpul să fumăm o țigară. Un ofițer ne explică situația. Dintr'o groapă, un soldat, care pe semne a fost în România, ne strigă pe românește, recunoscându-ne uniforma: — „cu ce ocazie pe aicea".

Acuma se vede deslușit situația inamicului. Agățat în unele puncte de Volga, cum e și în fața noastră, baricadat într'un cartier de imobile mari și bine zidite cum e spre Nord și la stânga noastră, inamicul apără pas cu pas acest oraș simbolic al regimului comunist. Podurile au fost distruse și legătura cu malul stâng a devenit imposibilă, căci artileria zădărnicește orice încercare de evacuare, iar aviația controlează cerul fără răgaz.

Din timp în timp, numai, se furișează câteva avioane inamice deasupra orașului. E o apărare care pare desnădăjduită la prima vedere. Totuși partizanii și restul trupelor care luptă, speră într'un contraatac izbutit dinspre Sud unde orășelele Beghetouka și Krasme, Arminsk sunt încă în mâinile lor, unde între front și Volga mai e loc de manevră. Acolo luptă camaraderește germanii și românii. Pentru ca orașul să poată fi cucerit, românii împing mereu spre Sud, după ce au ajuns la porțile orașului împingând pe inamic ca să-și păstreze un cap de pod dincoace de Volga. De pe acoperișul încă fumegând al unei înalte case, care s'a prăbușit în parte, sub loviturile artileriei, putem îmbrățișa toată situația tactică.

Sectorul românesc în momentul de față este bătut de artileria inamică. Iar aicea în oraș luptă mici unități și tancuri care o iau metodic, stradă cu stradă, casă cu casă. Trebue multă prudență pentru ca să nu se întâmple ciocniri și schimb de focuri între trupele amice.

Ofițerul cu care stăm de vorbă ne spune că așteaptă cu nerăbdare noaptea pentru a realiza o lovitură în contra unui grup de case care-l mai despart de Volga. Pe când vorbim, focuri de armă automată pornesc din turnul silozului unde mai rezistă un grup de partizani. Aviația inamică încearcă încă o incursiune în cerul Stalingradului. Artileria grea de dincolo de Volga presară orașul cu câteva lovituri. A înserat și lupta își pierde încetul cu încetul din violență. Suim iar spre ruinile spitalului, în dosul căruia ne așteaptă mașina.

Incendiile se întind acuma grăbite spre centrul orașului. Trecem iar prin cartiere întregi de ruine încă fumegânde. Intâlnim patru bătrâni ducând cu greu o femee rănită pe o targă improvizată dintr'o ușă și două bârne. Răzimată de soclul casei sale care a ars, o tânără femee își alintă copilul. Ne dă bună seara, râzând. Pare străină de tot ce se întâmplă în jurul ei. I-a plecat bărbatul, i-a ars casa cu tot avutul. Arde orașul, e războiu. Țiue gloanțele. Ce îi pasă dacă îi surâde copilul.

Un vânt rece a pornit de pe stepe, biciuind incendiile și grăbindu-le parcă, iar luna nouă, ridicându-se, transforma apele Volgei într'un mare fluviu de argint care curge nepăsător de ce se întâmplă pe malurile sale.

Lt. rez. G. M. CANTACUZINO

Cântă-mi

Cântă-mi vătafe, cântă-mi o doină,
Mi-e sufletul toamnă și ziua mi-e moină
Ingroapă-mi durerea în vaer de strune,
Ca jertfa în codrii, ecou să răsune!

Cântă-mi din fluer, cântă-mi ciobane,
*Ne pleacă cioporul că-i frig în „Sălane" *)*
Iar stâna rămâne pustie sub crâng,
Ne pleacă cioporul și brazii ne plâng!

O doină — să stea norii'n loc
Tu cântă-mi, căci astăzi jeratec sub foc
Mi-e inima... cântă-mi! O, cântă-mi ciobane,
*Ne pleacă cioporul și plouă'n „Sălane" *)*

Cpt. GH BANU

*) Munte în regiunea Sibiului.

A căzut un viteaz

Vestea a trecut ca un tăiș de cuțit prin inimile tuturor. Colonelul Carp a căzut la datorie, în primele linii de bătaie, în fața munților Caucazului, la cota 206, lângă Kolhozul Politodel. A căzut la datorie ca un erou, în mijlocul ostașilor săi, ocolo unde numai un astfel de om putea să moară; brav, neînfricoșat în fața morții, chintesență de virtuți, frate și camarad mai întâiu și numai după aceea comandant.

Dar a trebuit să fie așa. Și dacă dânsul ar fi știut mai dinainte lucrul acesta, n'ar fi cumpănit nicio fărâmă de clipă, ci pașii lui și sufletul lui l-ar fi purtat cu aceeași seninătate către jertfa cerută de Țară. Colonelul Carp n'a șovăit niciodată în fața vrăjmașului. Neînfricoșat și dârz, a stat față în față cu el; aprig și hotărît, să învingă sau să moară. Prezența lui se cerea acolo, lângă luptătorii lui, iar inima sa curată, caldă, nu putea bate decât lângă inimile lor, în același ritm, de vieață și de moarte.

Colonelul Carp a fost așa dela începutul războiului. Un brav. Pornit în fruntea Regimentului de Roșiori dintr'o eroică divizie de cavalerie, de cum a răsunat ordinul de trecerea Prutului, străbătând Transnistria, Ucraina, Stepa Nogai, până la țărmurile Mării de Azov, el a dat cel dintâiu exemplul de abnegație, de sacrificiu, iar elanul său a fost pentru toți putere și voință magică.

Iar când, spre sfârșitul lui Iulie, a trebuit să se despartă pentru o scurtă vreme de ostașii lui, mâhnirea i-a învăluit toată ființa așa cum se întâmplă întotdeauna când părintele se desparte de copiii lui. L'aștepta însă și în țară, la Bârlad, o altă familie și alți copii doreau să-l vadă, să-l îmbrățișeze. Călăreții lui dragi primiseră ordin să plece mai departe. Incepuse cavalcada dela Don spre Caucaz și călăreții români înscriau încă o pagină de glorie în istoria neamului.

Colonelul s'a reîntors în grabă. Iși văzuse familia, copiii. Domnul însă făcuse ca această întâlnire să fie cea din urmă; Colonelul Carp se ducea acum, sortit dinainte, să plătească tribut scump pentru isbăvirea neamului. Dragii lui călăreți îl așteptau la Slawianskaia dincolo de râul Protok aproape de Kuban. L'așteptau biruitori.

Au pornit de aici împreună. Goana se continua spre mare și spre munți. In mijlocul lor bun și cald ca un părinte, trecând din biruință în biruință până în țărmurile Mării Negre, colonelul Carp a fost ca întotdeauna neostenit și cel dintâiu pentru exemplu.

Cu aceeași dragoste și grijă părintească a pornit dela postul de comandă și în dimineața aceea de toamnă pretimpurie să-și vadă luptătorii.

Era în ziua de 2 Septemvrie 1942. Căzuse Anapa și frontul se îndrepta spre Noworosisk. Divizia de Cavalerie tocmai ajunsese pe înălțimile premergătoare munților Caucazului. Regimentul colonelului Carp se găsește în jurul cotei 206 cu primele elemente intrate în valea Suko. Acolo i-a fost dat să cadă eroic cu fața înainte, lovit de un glonț ucigaș.

Colonelul Carp a fost un adevărat viteaz.

Serg. t. r. BUT. L. BRUDAȘCU

Popas pe drumurile Stalingradului

Bătăliile de pe Volga

Suntem în deșertul care înconjoară Stalingradul. Dune albe și faleze se succed, învăluite într'o ceață de praf prin care razele soarelui ard și mai tare. Satele și colhozurile sunt foarte rare și mizerabile, iar apa se găsește din ce în ce mai puțină.

Am ajuns în plină bătălie. Un zbârnâit continuu de motoare umple văzduhul. Escadrile de vânătoare patrulează cerul, pe când bombardierele, mai încete, pleacă și vin mereu. Exploziile se aud în oraș. Artileria trage dintr'o parte și dintr'alta. Grele care de luptă germane trec pe lângă noi, sdruncinând pământul, iar camioanele se țin lanț pe toate șoselele care duc spre front. Pârâie mitralierele și se aud loviturile înfundate ale brandt-urilor, dominate de țăcănitul armelor automate.

Astăzi atacă regimente românești. Totul se petrece într'o ceață groasă. Inaintăm pe o câmpie presărată de cadavre rusești. Prizonierii obosiți și aiuriți vin spre noi cu pasul apăsat și acoperiți de praf. Ei vin cu sutele. Trecem printr'un sat de abea cucerit. Lângă o casă fumegândă s'a instalat o ambulanță. La marginea satului o baterie sovietică, surprinsă de focul artileriei noastre, a rămas întreagă pe poziție cu material și servanți. Numai că servanții zac morți, împrăștiați în jurul pieselor. Răzlețe obuze explodează, în sat, tocmai când trec spre prima linie rezervele unui regiment. Dar nimeni nu pare a le lua în seamă.

Suntem în Pesceanca. Eri a căzut gara Rovonovskaia și colhozul din Sud. Numai ieri s'au făcut 600 de prizonieri.

Aflăm că blindatele germane au atins Volga. Dar obiectivul regimentelor noastre este o pădure care se întinde între Volga și linia de foc. Bateriile române și cele germane, ambele foarte împinse înainte, țin sub focul lor cele două poduri care trec peste Volga. Cel mai important a fost distrus și rămășițele lui demontate de inamic.

Inaintăm mereu prin dunele arse sau prin semănături părăsite. O pârâială violentă spre stânga ne atrage atenția. Un batalion manevrează o cotă de care se cramponează încă inamicul. E ultimul observator mai bun pe care-l pierd. In față, într'o vâlcea, se întinde satul Golnaia Polianacov, care face parte din obiectivele zilei

Intâlnesc un ofițer pe care-l cunoscusem în fața Dalnicului anul trecut. E grăbit. Incerc să-i țin pasul.

Imi spune tot mergând înainte:

„Suntem fericiți că ne batem în acest sector atât de însemnat. E o mare cinste să poți lua parte la o bătălie care are o mare semnificație militară. Suntem în luptă din ziua de 20 Mai. Am luat parte la lupta de încercuire dela Harcov în sectorul cel mai fortificat, Priwolje și Mich Ucrainski. Unul din regimentele noastre, fără a aștepta ordine, cade în spatele inamicului. Incepe urmărirea. Să fi văzut atuncea curgând prizonieri. La Feodorowka facem o mare mișcare de învăluire și luăm materialul a 7 divizii. Am trecut Donețul și pădurile care-l străjuiau. Pe drumul nostru numai cazemate, mine, copaci răsturnați. Pe urmă am luat ofensiva pe Oscol, având și ea o lungă pădure în față. După aceea numai a început nesfârșitul marș spre Don în continuă luptă cu ariergărzile inamice. Ne batem la Starabalk și Milerovo.

Ne oprim deabea după 780 de km, pentru a lăsa un corp german să se scurgă spre Sud. Dela Milerovo ne orientăm către Sud-Est și intrăm pe la Jnutoff în regiunea nisipoasă și pustie. Inaintăm neobosiți și mereu luptând, ținându-ne pe linia unităților blindate germane. Se uimeau și germanii de rezistența noastră. In sfârșit, atingem Donul și îl trecem în fața inamicului la Potemkinkaia. Reintrăm în ofensivă și svârlim inamicul spre Nord. La Tebek-Temerovo ne așteaptă un corp blindat Dejucăm manevrele lui și înaintăm mereu până aici. Satul prin care am trecut a fost luat ieri. Volga nu mai e decât la câțiva kilometri".

Spunând acestea, ofițerul îmi strânse mâna și o luă înainte. Eu m'am suit la un observator nou cucerit de unde am putut vedea ostașii regimentelor noastre depășind satul Golnaia Polisna, ultimul obiectiv al zilei. Incă un salt, și mâine ostașii vor atinge Volga.

G. M. C.

Infanteriștii germani spre Stalingrad

Fior valah

Fior valah, fior milenar,
Pe plaiuri străbune;
Puls vajnic în sfântul hotar,
Nicicând n'o apune!

Fior valah, fior românesc,
Pe munți și pe văi;
Cânt viu, glas sfânt strămoșesc,
Din ale vremurilor căi!

Fior valah, îndemnul înalt,
Te cheamă mereu;
Tot grabnic, vâltori de asalt,
Te poartă spre Dumnezeu!

G. B.

Ostașul român stă gata să lovească pe bolșevicii din Caucaz

Cavaleria în luptele dela Anapa

Filele calendarului arăta a doua jumătate a lunii lui August. Valurile de căldură nu se mai potolesc, fiindcă ploile sunt abătute cine știe pe unde. Călăreții respiră, totuși, ușurați, după luptele victorioase dela Temrjuk. Divizia primește o nouă misiune, având obiectivul final cucerirea portului și orașului Anapa, atât de însemnate pentru inamic. Deși călăreții luptaseră aprig mai bine de o săptămână, cu un inamic numeros, bine dotat și perfect adaptat la un teren păduros și foarte accidentat, ei pleacă în grabă ca să-și îndeplinească noua misiune, după scurtul răgaz de odihnă primit.

Cavaleria parcurgând zeci de kilometri pe zi, luptând din răsputeri și strâns cu inamicul, ajunge pe înălțimele masivului păduros Est Gostaewskaja, punând astfel stăpânire pe unul din nodurile de comunicație importante care leagă Temrjukul cu Anapa.

Inamicul, deși opune o dârză rezistență cu tot felul de armament, mereu bătut și împins, din direcția Est, a fost constrâns, printr'o manevră la Sud de Kuban, să cedeze terenul și să facă față cu toate forțele de care dispune spre Nord-Est, pentru a apăra, călare pe șoseaua Anapa-Warenikowskaja, punctul maritim al portului și orașului Anapa cu împrejurimile.

Favorizați de timpul minunat al sfârșitului de August, călăreții schimbă direcția spre Sud-Vest, acoperindu-se la Nord, spre valea Kubanului, și împing inamicul în aceeași noapte pe crestele ultime, cu înălțimi variind între 200—300 metri pe aliniamentul Busko-Marwenka, descoperind astfel întregul câmp de bătălie spre Anapa și Marea Neagră. Din spate, înaintarea este susținută necontenit de regimentul de artilerie călăreață, care aruncă foc năpraznic în rândurile inamice.

Era Sfântul Alexandru, când, la 30 August 1877, adică acum 65 ani, Dorobanții Regelui Carol I înfigeau steagul românesc pe reduta Grivița, înscriind o frumoasă pagină de eroism în istoria noastră națională. Același steag trebuea înfipt și pe fruntea Anapei, ca să arătăm lumii întregi destoinicia ostașului român.

In tot cursul nopții inamicul a fost foarte vigilent, ținându-ne mereu sub un foc puternic, în special cu artileria de pe vase. Neclintiți, călăreții stăteau pe poziție, susținuți eficace de regimentul de artilerie călăreață. A doua zi, în zori, sub bombardamentul și mitralierele aviației, sub baraje aprige de artilerie, de pe vase și din pădure, dela Sudul Anapei, printr'un iureș năpraznic fără oprire, sub protecția artileriei noastre, călăreții ajung la porțile Anapei.

La orele 8 dimineața încep lupte violente de stradă cu inamicul și partizanii, baricadați în case și adăposturi, care se apără cu arme automate și grenade. Inamicul încearcă ultima rezistență dar zadarnic. Comandanții se găsesc în liniile înaintate, urmărind pas cu pas mersul operațiunilor, care se desfășoară într'un ritm accelerat, sub foc năpraznic de artilerie de toate calibrele și roiuri întregi de avioane.

La ora 12 Anapa este cucerită și ocupată. O parte din trupele inamice s'au predat, făcându-se numeroși prizonieri și capturi. Restul, prin ambarcațiuni, s'a refugiat spre Novorossisk sau în pădurile din jur și Sud de Anapa unde asemenea a fost nimicit de cavaleriști.

Tricolorul românesc fâlfâie acum deasupra orașului... Suflat de vânt, arată lumii întregi cum se câștigă o biruință strălucită, prin luptele la care participă cu toată ardoarea ostașii.

Așa a fost cucerit unul dintre cele mai însemnate porturi rusești de pe coasta Mării Negre. Cu pierderi puține, dar luptând cu un avânt greu de stăvilit, mândra Divizie de Cavalerie a înscris o pagină de glorie în istoria războiului dela Est.

Serg. ION I. POGANA

Rugăciune de biruință

O, Doamne,
Rugămu-ne Ție să dai biruință
Oștirilor noastre ce luptă, Stăpâne,
Să ducă dreptatea și sfânta credință
In neagra cetate a lumii păgâne.

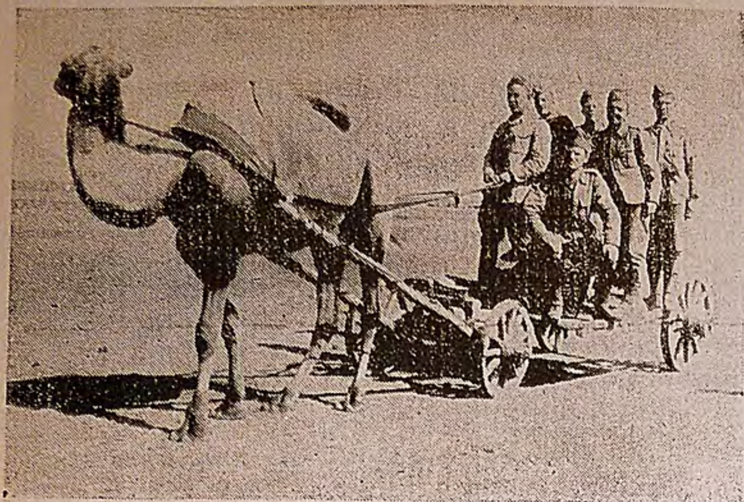
Cum Ștefan cel Mare purces-a departe
Cu crucea dreptății să'nfrunte dușmanii,
Tot astfel, prin lupte, prin jertfă și moarte
Să smulgem noi crucea din umbra satanei.

Ajută-ne, Doamne, din scrum și ruine
Să creștem altarul cu fruntea spre soare,
S'aprindem făclia iubirii creștine
La chipul Fecioarei, spre Bug, la hotare.

S'aducem odihnă și pacea pe țară,
Dușmanul să cadă cu fruntea 'n țărână,
Durerea și răul din lume să piară,
Din nou să triumfe dreptatea română.

ION MOLEA

Cămila, supus tovarăş de muncă a ostaşului român

Camaraderia cu soldaţii români

Când am primit chemarea să venim în România, această ţară ne era în fond necunoscută. Moravuri, oameni şi obiceiuri, vieaţa satelor din câmpiile Moldovei şi din creerii munţilor transilvani, totul era diferit de noi, aşa cum era fatal să fie din cauza evoluţiei istorice deosebite de evoluţia ţării noastre.

Cu toate că ne aflam în bune relaţii încă din timpul perioadei de instrucţie, deşi din cauza necunoaşterii limbii, aveam atâtea obstacole la înţelegerea reciprocă, totuşi soldatul român ne-a dovedit că este cu adevărat camarad apropiat în lupta pe care o ducem împotriva bolşevismului.

Am cunoscut cu acest prilej tipuri de oameni admirabili. Am cunoscut pe feciorul de ţăran simplu pe care îl însoţeşte pe front evlavia strămoşilor şi care se închină de mai multe ori înainte de a intra în luptă. Am cunoscut pe tânărul ofiţer român din primele linii, care este pildă la înaintare pentru subalternii săi. Am cunoscut şi pe ofiţerul vârstnic de Stat Major, care conduce operaţiunile de războiu cu o calmă superioritate.

Specificul local care ne părea la început câteodată straniu, l-am asimilat într'un an de luptă cot la cot.

Salutul ostăşesc „să trăiţi" atât de patriarhal, l-am găsit frumos şi plin de sens mai ales pe câmpul de luptă.

Câteva figuri de camarazi români mi-au rămas cu deosebire în minte. La poalele Caucazului am întâlnit un colonel, denumit de noi „Colonelul cu bastonul". Un baston care era mai mult ciomag. Nu se despărţea niciodată de el. In timpul luptei cele mai aprinse nu purta nicio armă Sprijinit în bastonul solid, împărţea calm ordinele necesare. La postul său de comandă, bastonul lua locul de onoare printre panoplia cu arme.

Un alt colonel din Moldova, când a primit vestea că fiul său a căzut pe frontul de răsărit, după ce, în prealabil, fusese decorat cu Mihai Viteazul, a exclamat: „Este de mare importanţă că fiul meu a căzut purtând pe piept aceeaşi decoraţie pe care o poartă tatăl său".

Un soldat român rănit pe care noi vream să-l ducem cu automobilul nostru pentru pansament la primul post de ajutor sanitar, ne-a rugat să-l ducem întâiu la comandantul său pentru a anunţa că pleacă, deşi o schije îi zdrobise partea stângă a pieptului.

In acest fel ne-am obişnuit cu camarazii români. Camaraderia de front face legătura sufletelor. Multe prietenii personale născute pe câmpurile de luptă vor dura şi după acest războiu.

Dificultăţile de exprimare din cauza limbei? Acestea dispar treptat, treptat, noi am învăţat o sută cuvinte româneşti, camarazii noştri au învăţat altă sută de cuvinte germane şi împreună găsim platforma necesară a înţelegerii, fără a utiliza regulile înalte şi complicate ale gramaticii.

Iar când, mai târziu, vom povesti întâmplările noastre din timpul războiului, camaradul român poate fi asigurat că îi vom păstra cea bună amintire.

C. BENEDEK

Arme noi în războiul actual

Avionul asimetric

In ultima vreme a fost prezentat ca o noutate tehnică neprevăzută avionul asimetric „Blohm" şi „Voos BV. 141", pe care arma aeriană germană urmează să-l pue în serviciu pe frontul de Est. Această specie de aparat n'are decât o jumătate de plan şi coadă, un fuselaj cu motor şi cabină. Această bizară conformaţie asigură excelente condiţii de vizibilitate şi o folosire absolut eficace a armelor de bord.

Pe de altă parte, afară de aspectul său curios, avionul va putea fi construit mai uşor şi în serie.

Cu toată raritatea sa, construcţia asimetrică este tot aşa de veche ca şi aviaţia însăşi. Incă în 1903 biplanul fraţilor Wricht era asimetric, pentru că motorul şi pilotul erau aşezaţi deoparte şi de alta a axului longitudinal.

Bombardierul în picaj cu paraşuta

Celebrul „Do 217" este un monoplan cu motor construit special pentru bombardamentele de precizie în picaj, ca şi pentru lansarea torpilelor aeromarine şi punerea de mine. Este ultimul şi cel mai puternic „Stuka".

Cu cele două motoare ale sale de 2.000 H. P. „B.M.V. 802" poate ridica 2.000 kg de bombe în fuselaj pentru lansare în sbor orizontal şi două bombe de 500 kg în picaj. Această încărcătură este cea mai puternică pe care o cunoaştem până azi. Autonomia sa de sbor este de 2.500 km şi echipajul său de 4 oameni stă într'o singură cabină blindată. Armamentul său se compune din: un tun fix de 15 mm, altul mobil de 20 mm în faţă şi două posturi de mitraliere, o mitralieră cu turelă comandată electric şi o mitralieră orientabilă sub pântece.

Cum se torpilează un vas cisternă

Comandantul submarinului stă în faţa Amiralului şi raportează asupra ultimei sale călătorii în apele inamice, care tocmai s'a sfârşit. A fost la coastele americane şi a scufundat un important număr de vase de marfă, precum şi un mare vas petrolifer. Rezultatele acestea au fost citate în comunicatul Inaltului Comandament al Armatei Germane.

„Natural, tancurile petrolifere erau principalul nostru obiectiv, povesteşte comandantul, însă unul de 10.000 tone, pe care l-am torpilat, ne-a dat mult de furcă. Şi ceea ce a fost mai dureros, nu ne-a fost dat să-l vedem cu ochii noştri cum se scufundă! Pentru mine a fost destulă durere când am văzut în comunicatul armatei numai atât despre acţiunea mea: s'a obţinut o lovitură în plin asupra unui mare tanc petrolifer, scufundarea n'a putut fi observată".

„Se însera, când ofiţerul de cuart anunţă dâră de fum la orizont. Alarmă! Mă ciocnesc de inginerul-şef şi ofiţerul tehnician. Toată lumea de pe bord este înfrigurată. Marea e foarte agitată, vizibilitatea proastă, valuri de apă sărată intră prin turelă şi ne udă leoarcă.

„La orizont văd în adevăr un mare vas cisternă însoţit de mai multe vase de protecţie. Orice ar fi, cele două torpile ale noastre sunt pentru el! Neapărat! Dăm viteză maximă şi ne strecurăm tot mai aproape. Din când în când pierdem din ochi umbra neagră, atunci când submarinul se afundă în spatele câte unui val mai înalt. Ochii ne ard de apa sărată şi de încordare, fiindcă între timp s'a întunecat.

„Unul dintre distrugătoarele care însoţesc tancul petrolifer aleargă întins către noi. Când ne va observa oare? Oricum, trebue să rămânem deasupra apei pentru a nu scăpa din ghiară victima care aleargă cu iuţeală. O tăcere încordată domneşte în turelă şi în pântecele submarinului: sunt minutele în care pentru fiecare dintre noi piere orice alt gând afară de acela de a termina biruitori acţiunea începută.

„Distrugătorul se apropie acum direct către noi. Să ne fi văzut? Să lăsăm oare prada din mână în ultima clipă? Ofiţerul tehnician stă la aparatul de ochire, cu dinţii încleştaţi. Nici o îndoială, am fost observaţi! Ofiţerul mai aşteaptă într'o tăcere de ghiaţă, până în momentul când prinde vasul-cisternă în obiectiv.

„Pregătiţi lans-torpilele din faţă!" „Sunt gata!", se aude jos". „Ambele torpile, drumuuuul!".

„In clipa aceasta şi tancul a observat primejdia şi cârmeşte brusc pentru a nu ne mai oferi coasta. „Alarmă!", ordon eu, la repezeală toţi oamenii coboară din turelă în interiorul submarinului. Cobor ultimul şi când mai arunc ochii odată afară, văd ţâşnind fulgere de pe puntea distrugătorului, care deschisese asupra noastră focul cu tunurile de bord.

Ne lăsăm în adânc cu cea mai mare grabă, cufundându-ne aproape vertical. Toate se clatină în vas. Privirile stau fixate pe indicatorul de adâncime care se mişcă încet către cifrele 10, 15, 20 metri. Mecanicul torpilelor nu se interesează decât de cronometrul lui, pe care urmăreşte încordat mersul torpilei.

Toţi auzim elicea distrugătorului, chiar fără microfoane: gata, gata să ne descopere! Deodată submarinul este sguduit de o puternică detunătură. „Torpila a lovit!", sună glasul mulţumit al mecanicului torpilor, ca un răspuns. Probabil că a doua torpilă a trecut pe alături din cauza schimbării direcţiei tancului.

Dar n'avem timp să ne bucurăm. Distrugătorul e deasupra noastră, şi auzim pleoscăitul bombelor de apă pe care le lansează. Exploziile bubuie una după alta şi avem impresia că nişte ciocane imense lovesc în vas. La mică apropiere explodează cu un sgomot înspăimântător două bombe de apă şi submarinul e aruncat încoa şi încolo într'un dans sălbatec. Manometrele zornăie, luminile se sting, auzim apa pătrunzând în corpul vasului.

In aceste clipe de groază răsună un bubuit îndepărtat: „A exploadat cazanul tancului torpilat!", se aude vocea inginerului-şef de undeva din întuneric. Imediat bombele de apă încep să ne sguduie din nou, de data aceasta însă sunt mai departe. Oamenii noştri lucrează febril cu lanternele.

Treptat sgomotul elicei de deasupra noastră slăbeşte şi curând reparăm tot ce fusese stricat. Nici gând să încercăm să ne uităm prin periscop; n'avem parte să privim tancul cisternă care desigur e în flăcări. Ne-am aşezat la fund şi am lucrat de zor toată noaptea până când submarinul a fost din nou în perfectă stare", încheie comandantul povestirea.

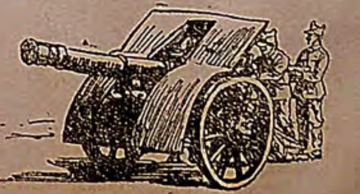
Vânătorii de munte la Inkerman

La Vest de Werch-Tschorgun se află cele patru coline, atât de des citate în comunicatul Marelui Cartier General al Führerului: Kapellenberg, Nordnase, Zucherhut şi Colina Românilor.

Ne aflăm pe colina zisă a Românilor. Soarele arde şi răspândeşte o lumină orbitoare. Aflaţi într'un post de observaţie al artileriei, suntem martorii unei faze importante din luptele pentru cucerirea Sevastopolului. Avioanele Stuka sboară neîncetat deasupra cerului nostru şi aruncă bombe grele asupra poziţiilor inamice din faţa noastră şi asupra cotei dela Inkerman. Teritoriul dinspre Nord-Vest este învăluit de nouri de praf şi fum. Pământul este frământat ca o copaie cu aluat de către proectilele artileriei române, care trage cu toate calibrele. S'a tras o perdea de foc şi de oţel peste care bolşevicii nu mai pot trece pentru a se retrage la bastion sau în pădure. Au vrut să-şi păstreze poziţiile şi au intrat într'o încercuire mortală. Unităţile germane şi române, cu toate cazematele şi câmpurile de mine, strâng cercul mereu în jurul inamicului. Sub ochii noştri au pornit la atac. Tabloul este măreţ şi înfiorător. Vânătorii de Munte români se află într'o tranşee subţire, sub un puternic foc de artilerie inamică. Cu multă greutate şi-au săpat această fâşie de pământ. Se văd, din când în când, aruncătoarele de grenade şi material de artilerie sosind în rândurile lor.

Un proectil a făcut explozie între noi. Un sector din tranşee este învăluit într'un nor de fum gălbui. Proectilul a nimerit exact. Din acest fum răsar însă rachete albe luminoase ale vânătorilor noştri de munte care ne spun că ei se află mai departe pe poziţie. Da, acolo sunt! S'au agăţat cu ghiarele de pământ, cu toată situaţia lor excepţional de gravă. Bolşevicii îi observă foarte bine şi-i flanchează de pe colina vestică, fireşte, cu un foc mortal. Artileria lor bate neîncetat, fiindcă ştie că dacă s'ar reuşi să se străpungă lanţul subţire al vânătorilor de munte, atunci unităţile sovietice încercuite s'ar putea retrage pe colina Sapun. Artileria lor grea bate furioasă, dar vânătorii de munte români nu-şi părăsesc poziţiile. Aici se arată virtutea soldaţilor noştri. Când porneşte la atac, elanul general contaminează şi pe cel mai slab din fire. Dar ca să te menţii pe poziţie, când eşti văzut de inamicul aflat în situaţie favorabilă, pe înălţimi apropiate, să nu părăseşti poziţia cu niciun preţ şi cu orice ameninţări, este o dovadă a puterii sufleteşti pe care puţini o pot avea.

Bolşevicii n'au putut trece. Această rezistenţă a Vânătorilor de Munte la Inkerman a fost un factor hotărâtor, care a contribuit la câştigarea victoriei dela Sevastopol.

Ţiganul la stână

Un ţigan din sat s'a dus
Intr'o zi la stână sus
Şi ciobani mai mulţi văzând
Balmoş acolo mâncând,
Stete-o clipă i-a privit.
— Aoleo!, grăi 'n sfârşit
D'ăla... n'aş mânca... să vie
Doisprezece să mă ţie!
— Zău? ciobanii glăsuiră
Toţi pe el apoi săriră.
Iute la pământ l-au dat,
Si ţinându-l jos culcat
Lângă masă 'ntins pe spate,
Zis-au unuia: — Dă-i frate!
Dă-i la balmoş, fără milă!
Bagă-i-l pe gură 'n silă!
Faraonu 'ntâi îşi ţine
Incleştată gura bine,
Ca şi când... l-ar otrăvi!
Dară după ce simţi
Cât e balmoşul de bun
— Valeu!, strigă ca nebun
Rogu-vă, ciobani... de acuma,
Să mă ţie unul numa!
Unul singur! nu vreo zece
Şi să-mi bage... doisprezece!

Strigături

Câte fete-s cu cojoc,
Toate-aşteaptă să le joc,
Joace-le şi cioarele
Că mă dor picioarele!

Foaie verde măr mustos,
Nu-i frumos cine-i frumos,
E frumos cine-i drăcos.
Nu-i frumos cine-i semeţ
Nici cin'are părul creţ,
E frumos cine-i isteţ.

Ghicitori

Ce-mi cere le dau
La nimeni nu stau.

(Banul).

Măicuţa brava
Colindă dumbrava.

(Albina).

La cap are miere
Şi la coadă fiere.

(Albina).

Zicători şi proverbe

Românu-i năzdrăvan, face multe minuni într'un an.

•

S'a mâniat ca văcarul pe sat.

•

Scoală-te de dimineaţă ca să mai lungeşti din vieaţă.

Epistoliile fruntaşului Neaţă

Di undeva dăpă front

Dragă Domne Neagu

Mia părut f. bine că te gândişi la Mine şimi aşternuşi o scrisorică şimi trimişeşi o poză cu matale meletar. Iţi stă bine bătăte săte bată dă parcă nai fost niciodată ţivil. Da mă cam supărai când ziseşi matale că mieşti tată când io ştiu bine că tetea al meu s'a fărşit acum fo zece ani do afurisita dă gălbenare şi că e acum oale şi cioburi în deal în ţintirimu Putinegiului lângă gard. Mioi fi Matale tată da numa pă hârtie şi fincă Io ţin la rude chiar când sânt rude pă hârtie uite că vorbii paici să te facă şi pă Matale căprar că e ruşine aşa zic şi Io Tetea să fie fruntaş şi io adică tot fruntaş Insă o rugăminte am şi Io la Matale. Numi mai face [drawing] zău nasu aşa dă lung cât un creion dân cancelaria domnului Major. Răd da mine camarazii şi parmo ce zice Mariţica? Tot văzându-mă aşa năsos pă hârtie ca şime di lam văzut în jurnal şi cică e dăla bâlci şi îi zice Birlic nasă mă mai placă. E atunci ce mă fac? Sunt carvasăcă un om pierdut. Uite că sunt.

Al matale respectos copil care te roagă săi mai scrii câtegodată şi săi mai ajustezi nasu măcar atât

Neaţă

Hapurile

— Hei, Mitică faci baie aşa de dimineaţă? întreabă Popescu pe prietenul său care se scaldă în gârlă.

— Da de unde. Urmez sfaturile doctorului.

— Bine, dar ţi-a prescris nişte hapuri, nu baie.

— Da... dar n'a spus să le iau în apă?

Măscăriciul înţelept

Intr'o zi, Harun Al Raşid, vestitul sultan al Persiei, a întrebat pe măscăriciul său:

— Câţi nebuni sunt în Bagdad? Până mâine să-mi întocmeşti o listă.

— Stăpâne, a răspuns acesta, lista ar fi prea lungă şi termenul e prea scurt. Mai bine să întocmim lista înţelepţilor. In câteva minute e gata!

Clientul năzdrăvan

Vasilescu s'a dus în târg să-şi cumpere o pereche de ghete. A încercat mai multe perechi până când în sfârşit a găsit una care să i se potrivească. Le-a încălţat şi apoi s'a adresat patronului:

— D-ta m'ai auzit vreodată cântând din gură?

Negustorul, crezând că are aface cu vreun actor hazliu, răspunde zâmbind:

— Nu.

— In cazul ăsta, ascultă!

Clientul începe să cânte cu foc un cântec de dragoste.

— Foarte frumos! bate din palme patronul.

— Mulţumesc! îmi pare bine că ţi-a plăcut; dar să mă vezi dansând. M'ai văzut vreodată dansând?

— Niciodată! răspunse negustorul, vesel că a dat de distracţie fără plată.

Tânărul începe să fluiere un brâuleţ îndrăcit, picioarele pornesc vertiginos să bată duşumeaua

— Ce zici? se opreşte clientul roşu de atâta joc.

— Admirabil! Ai o sprinteneală...

— Apropos de sprinteneală: m'ai văzut vreodată fugind?

— Nu.

— Atunci, ţin'te după mine!

Şi dus a fost.

Batista

— Nicule, dragă, împrumută-mi batista puţin.

— Ca să-ţi ştergi nasul?

— Nu, dragă, vreau să-mi curăţ bocancii de noroi!

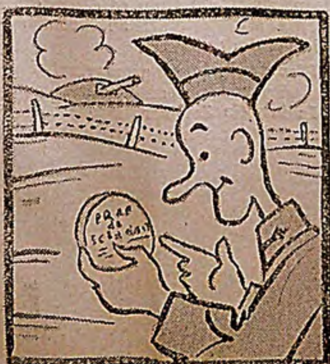
Neaţă camuflat

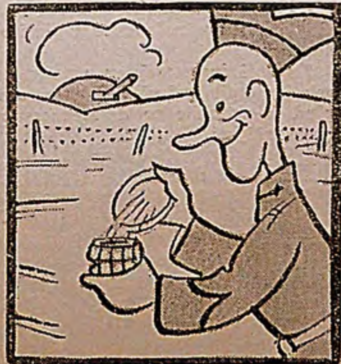
— Unde e Neaţă camarazi?

Păţaniile fruntaşului Neaţă

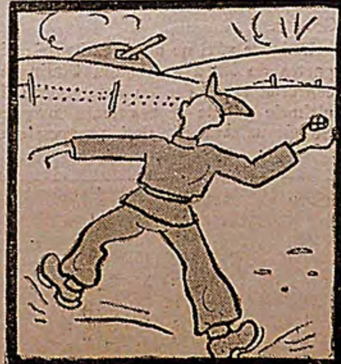
de Neagu Rădulescu

— O cutie cu praf de scărpinat! Grozavă idee am!

— Il pun tot într'o grenadă şi pe urmă arunc grenada la pezevenghii ăia de ciolovec', care nu vor să se predea!

— Dacă nici acum nu vă vin de hac, las pe mine!

— Ii las întâi să ameţească scărpinându-se şi pe urmă intru în ei!

Faptele săptămânii

DIN ȚARA

MAIESTATEA SA REGELE a primit, la Castelul Peleș din Sinaia, pe ziariștii finlandezi care ne-au vizitat țara.

Aceștia, fiind invitați de guvernul român, după ce au văzut Valea Prahovei, Constanța și Odesa, s'au înapoiat în patria lor.

Prezența acestor camarazi de arme a făcut ca legăturile de prietenie dintre România și Finlanda să fie și mai simțite, căci în timp ce noi apărăm civilizația Europei, la Marea Neagră, bravul popor finlandez este un stâlp de care s'a lovit bolșevismul în Nord, la Marea Baltică.

D-L MAREȘAL ION ANTONESCU, Conducătorul Statului, însoțit de d-l profesor Mihai Antonescu, Vicepreședintele Consiliului de Miniștri, a inspectat acum câteva zile fabricile de tutun din Capitală, fiind mulțumit de organizarea și felul în care se lucrează, cum și îngrijirea ce o au muncitorii din fabrică.

Domnia Sa a dat ca exemplu pe acești funcționari și munciori.

CÂND ȚARA are nevoie să fie apărată, toți trebue să o ajutăm. Lucrul acesta l-au înțeles toți, căci fiecare din noi muncim acolo unde ne este locul, fie că suntem pe front, fie că suntem în spatele lui.

Printre cei mai meritoși, însă, se numără și săteanul Stan Cuțurișcu din tr'o comună din județul Vlașca. Acesta și-a trimis cei șase flăcăi la luptă, să isgonească dușmanul, încă din primele zile ale războiului nostru sfânt. Iată dece numele lui trebue reținut.

PENTRU CA ADMINISTRAȚIA țării să se facă din ce în ce mai bine, guvernul a luat noi măsuri practice.

Astfel, au fost adunați, în Capitală, toți inspectorii generali administrativi și toți prefecții, care au primit, timp de trei zile, îndrumări și lămuriri privitoare la activitatea fiecăruia în județul său.

De asemenea, ministrul de interne a organizat, în Capitală, cursuri administrative, pentru pretori și notari, astfel ca fiecare să primească instrucțiuni practice, pe care să le poată aplica la timp.

Aceste cursuri s'au deschis acum câteva zile, în prezența d-lui prim-ministru, profesor Mihai Antonescu, care a arătat rostul acestor cursuri și datoria ce au de îndeplinit odată reîntorși acasă.

MARELE STAT MAJOR face cunoscut, că Poșta Militară Radio continuă să lucreze, iar aceia care doresc să trimită știri soților, fraților sau rudelor pe front, să scrie pe o carte poștală, pe scurt, adresa trimițătorului, acelui ce trimite și ceea ce are de spus. Cartea poștală va fi trimisă la Serviciul Poștal Militar al Marelui Stat Major, pentru Poșta Radio.

D-NII GENERALI de corp de armată Dragalina Corneliu și Avramescu Gheorghe au fost decorați cu ordinul „Mihai Viteazul“ clasa II-a pentru strălucite fapte de arme.

De asemenea, s'a conferit ordinul „Mihai Viteazul“ clasa III-a d-lui general de divizie Cialik Gh., d-lor generali de brigadă: Mihăescu Z. Ion, Tudose Dumitru, Băldescu Radu și Vasiliu Rășcanu Constantin.

CONSILIUL DE PATRONAJ al Operelor Sociale face cunoscut celor ce vor să dăruiască alimente, rufărie, îmbrăcăminte și încălțăminte pentru răniții și bolnavii din spitalele militare, ce pot trimite donațiile lor, în fiecare miercuri, între orele 3—8, la sediul „Ajutorului de Iarnă“ din București, str. Gogu Cantacuzino Nr. 19.

Ascultați la radio între orele 12,50—13,50 „Ora ostașului“ (Lunea, Miercurea și Sâmbăta), „Ora italo-română“ (Marțea) și „Ora ostășească româno-germană“ (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

ZIARUL SUEDEZ „Svenska Dagbladet“ se ocupă de România într'un articol cu titlul „Contribuția României“.

După ce arată cât de mari sunt sacrificiile pe care le face țara noastră, autorul articolului scrie următoarele:

„Fără ajutorul României, i-ar fi fost cu neputință Germaniei să câștige multe victorii“, lucru pe care dealtfel îl recunosc chiar și germanii.

Cuvintele atât de frumoase pe care ziarul suedez le scrie despre noi și armata română merită să fie reținute, deoarece suedezii — care sunt neutri — cântăresc fiecare cuvânt pe care îl spun despre alții.

MIȘCAREA DE NESUPUNERE indiană contra autorităților engleze se mărește zilnic. Insuși americanii recunosc că marile adunări ale indienilor au început să încurce socotelile englezilor.

Ziarul american „New-York Times“, după ce face constatarea de mai sus, recunoaște că măsurile luate de englezi împotriva indienilor sunt „numeroase“, și că niciodată nu au să poată englezii să se împace cu indienii în asemenea condiții.

Iată că prietenia americano-engleză nu prea merge pe roate.

AVIOANE SOVIETICE au sburat pe deasupra Suediei, aruncând bombe incendiare.

Deși Suedia este țară neutră, totuși bolșevicii o atacă mereu cu avioanele.

UN GRUP de o mie voluntari spanioli au părăsit Capitala Spaniei îndreptându-se spre frontul sovietic.

CU PRILEJUL deschiderii campaniei a zecea pentru ajutorul de iarnă, Fuehrerul a vorbit, în fața unei numeroase mulțimi, în „Palatul Sporturilor“ din Berlin, arătând poporului său că pe frontul de răsărit armata germană și-a îndeplinit misiunea, astfel cum o primise, iar în regiunile ocupate a început reorganizarea, pentru ca poporul german și întreaga Europă să nu sufere din punct de vedere economic.

Din întreaga cuvântare s'a putut înțelege convingerea Fuehrerului în biruința finală care va veni, căci în timp ce dușmanii se plimbă și vorbesc, poporul și armata germană, cu aliații săi, în frunte cu armata română, tac și câștigă victorii după victorii.

SERVICIUL BRITANIC de informații anunță că în cei trei ani dela începerea războiului, în Anglia au fost omoriți de bombele avioanelor germane: 47.305 civili, iar răniți 55.658.

LA STOCKHOLM — capitala Suediei — a fost descoperit un centru de spionaj comunist, condus de șeful unui birou sovietic de turiști.

UN GENERAL CHINEZ — Tang Tung — împreună cu opt sute soldați chinezi s'au predat japonezilor.

ÎNTRE GERMANIA ȘI ANGLIA s'a luat din nou legătura, prin mijlocirea Suediei, spre a se face schimbul răniților de războiu.

LORDUL AMERICAN STRABOLGI a scris într'o revistă un articol, în care atacă pe generalii englezi, lucru care a făcut ca în Parlamentul englez să se nască mai multe discuțiuni, transformându-se apoi în ceartă.

Iată ce bine se înțeleg americanii cu englezii.

PE TOT TIMPUL cât va dura războiul, în Anglia nu vor mai exista ciorapi de mătase. Toate stocurile au fost terminate, declară directorul corporației fabricanților de ciorapi, sir Allen.

Iată, într'adevăr, o mare chestiune ce-i preocupă pe englezi în războiu!

DUPĂ O COMUNICARE din Moscova reese că cercurile din capitala sovietică desmint știrea, potrivit căreia mareșalul Saposnicov ar fi fost numit comandantul apărării Sovietelor.

Evenimente din războiu

Frontul antibolșevic din Răsărit

Situația dela Stalingrad se prezintă foarte bună pentru forțele Axei, care sunt hotărîte să-l cucerească, dar cu pierderi cât mai puține.

In prezent, luptele se dau în cartierele muncitorești dinspre Nord, transformate în fortărețe minate, prevăzute cu tunuri de mare calibru. Aceste poziții sunt aprovizionate de sovietici care reușesc totuși să treacă Volga, în bărci, în cursul nopții.

In prezent, atacul german continuă, mai ales grație bombardamentului avioanelor „Stuka“, care coboară asupra obiectivelor ce sunt apoi atacate de infanterie.

Germanii și Românii aruncă în aer locuințele fortificate, folosind explozibili aprinse electric, sau le distrug prin lovituri de tun.

Piesele germane grele și mijlocii lovesc incontinuu fortificațiile sovietice, pe malul stâng al fluviului Volga, ca și de pe insule.

Aviația germană și română intervine deseori, atacând bateriile sovietice.

In timp ce în interiorul Stalingradului continuă luptele pentru ocuparea cartierelor de Nord, unde rezistența sovietică este mai violentă, la Nord de oraș, coloana germană care a ocupat la 2 Octomvrie Orlowska, a continuat să înainteze spre Est.

Frontul din Caucazia, la Sud de fluviul Terek, trupele germane și române, după ce au luat cu asalt, acum trei zile, orașele Elechotovo și Verhnij-Kurp, s'au apropiat de orașul Mozdok. La Nord-Est de Mozdok un regiment de cavalerie sovietic a fost nimicit.

In regiunea muntoasă dela Nord-Vestul Caucaziei, acoperită de păduri, trupele germane au pus stăpânire, ieri, pe alte poziții întărite.

De asemenea, ocupându-se localitatea Malgobek, a fost atinsă zona fortificată Grosny.

Ultimele știri ne arată că luptele din partea de Nord a orașului Stalingrad continuă să se dea cu înverșunare în ultimele puncte de rezistență sovietice. Se semnalează că, deși progresele se fac greu, germanii și românii au reușit să nimicească forțele inamice din Nord-Vestul orașului.

Pe celelalte fronturi

„Noua faptă de arme a submarinului italian 2 „Barbarigo“ găsește un ecou deosebit în presa germană, care subliniază faptul că vasul de linie american a fost scufundat în apele americane, într'un punct unde căile de aprovizionare ale inamicului se încrucișează.

Se precizează, acum, că vasul nord-american de războiu, scufundat, aparținea celor de tipul „Missisippi“.

In apus, câteva vedete rapide germane, au dat un atac împotriva coastei britanice, scufundând mai multe vapoare.

Frontul din Africa de Nord

Aproape în fiecare noapte au loc, în sectorul de luptă dela El-Alamein, ciocniri între ariergărzile ambelor părți beligerante.

Englezii înaintează cu autocamioanele lor dealungul văii Kattara, atingând în acțiunile lor de recunoaștere, unele înălțimi.

Dar, afară de unele puține excepții, englezii plătesc scump aceste încercări, care sunt deosebit de riscante și de costisitoare, în oameni.

Când englezii părăsesc automobilele lor și înaintează pe jos, atunci se produc puternice schimburi de focuri, care se termină întotdeauna cu mari pierderi pentru englezi.

Războiul din Pacific

Vaporul „Lisboumern“, de 7.400 tone, care transporta 1.800 de prizonieri britanici și americani, a fost atacat de un submarin american, în mările Chinei de Est, în timp ce naviga către un port japonez.

Imediat după ce vasul a fost lovit, s'a dat alarma și vase de salvare japoneze au reușit să salveze câteva sute de prizonieri, în timp ce câțiva dintre aceștia, scăpați teferi, au înnotat spre o insulă din apropiere.

S'au produs scene grozave, mulți prizonieri pierind în catastrofă.

In insulele Solomon, japonezii continuă să debarce trupe fără încetare.

C. 52.519. — M. O. IMPRIMERIA CENTRALĂ, BUCUREȘTI.